

(המשך מעמוד 7)

המישטרה הפרידה בין שתי הקבוצות וראתה להקיף אותן במיכלאות. היא ריכזה כוח גדול, שהציל את אנשי כהנא, שנראו נפחדים ועלובים למראה. בקרב המפגינים נגד הגיוענות נראו כנינוע רבים, בעיקר חברי הצופים והשומר הצעיר, שהגיבו בקולות קולות על כל מילה שנשמעה מכיוון אנשי כהנא.

ההשתתפות הרבה של תיכונים היתה מעוררת מאור. מדריכים בצופים ובתנועת השומר הצעיר סיפרו שהם השתמשו בהפגנה של כהנא כדי להציג ביר לחניכים פעולות נגד הגיוענות, ולהשוות בין תופעת "כך" ובין הנאציזם.

לעצור אותם! חברי תנועת אזרחים נגד גיוענות חילקו לקהל כרוז קצר ובהיר: "לא לגיוענות!"

כהנא וחבורתו לא אהבים את הסרט מאחורי הסורגים, ולכן הם רוצים למנוע ממך לראותו.

"מדוע?" כי הסרט מציג אפשרות של שיתוף-פעולה בין יהודים לערבים. "כך זה מתחיל: היום — נגד ערבים. מחר — נגד 'מרוקאים' ו'פול' נים."

"מחתיתים — נגדך אישית, אם לא תסכים לדעותיהם הגיועניות."

"יש לעצור אותם!"

"אזרחים נגד גיוענות."

דיווח שיקרי. הכרוז הזה הורשם

ירושלמים רבים, שעמדו בתור לראות את הסרט, גם מבלי שיהיו להם דיועות פוליטיות מגובשות בזכות השלום.

רק כתבה טלוויזיה, אורי כהנא

רוננו, הרגיו מאור את האנטי-גיוענים.

במהדורת-החדשות המאוחרת בטלוויזיה מסר כי רק מאה הפגינו נגד "עשרות אנשי כהנא". בכך יצר הכתב, הידוע כאישימין, "איוון" מיספרי בין שתי הקבוצות.

הדיווח הזה היה שיקרי לחלוטין.

מזכרת רצ למנהיגות

הרגליים, להציל את עורו ולגלגל את הליכוד על מישהו אחר. בעבר טירפד את מי שהיו מעליו — לוי אשכול ויצחק רבין — עתה הוא מטפל בקטנים ממנו. הקורבן הנוכחי הוא מוטת גור.

הטיפול במוטה היה בדרך של השפלה פומבית, משקיפים אובייקטיביים טענו, שמוטה ניהל את מטה הבחירות בהצלחה רבה. מבחינה איר-גונית עבר מטה המערך בצורה חסרת תקדים בפוליטיקה הישראלית.

גור נבחר כשעיר-לעזאזל משתי סיבות: ראשית, להציל את עורו של פרס. שנית, שילטון האסכולה הרפ"סי טית במפלגה יצר נטיה ברורה לחפש עילה אירגונית לכישלון הפוליטי.

הביצועים הרפ"סי הווא אנטי-אינטלקטואלי מעיקרו. אנשים כמו פרס, גר יעקובי ועוזריהם אינם מסוגלים לניחוח פוליטי-חברתי של ממש. הם סבורים שכלל כישלון יש בהכרח סיבה אירגונית-מיני-הלית-תיסקודית. אם המערך נכשל, אין לתלות את הקולר בתהליכים שנוצרו מיד שנות כיבוש, אלא "להפיש" את יו"ר מטה-הבחירות — מה גם ש"הוא איש שאפתן, המאיים על פרס."

כמו בכיתה א', פשוט העמידו את גור בפניה. בחודשיים שעברו מאז יום הבחירות, הוא נושל מהנהגת המפלגה. גור לא נטל חלק במגעים הקואליציוניים, נעלם מהכתורות.

הטיעון הזה, גור היה אומנם חדש יחסית בזירה הפוליטית, ואיש מעט קניה הבכירים של המפלגה לא ראה בו את גיבור חלומותיו. אלא שגם המועמדים האחרים, חברי כנופיית הארבעה, לא הלהיבו את הדמיון. מוטת גור חשב לתומו — ולפני שיהיה חודשים היו הרבה שותפים להלך-רוח כזה — ששלושת ראשי-המפלגה ניטרו איש את רעהו, כך שלקראת הבחירות לכנסת ה-12 הוא יוכל לנהל מערכה מוצלחת, ולהיות מס' 1.

סוסת-עבודה אידיאלית

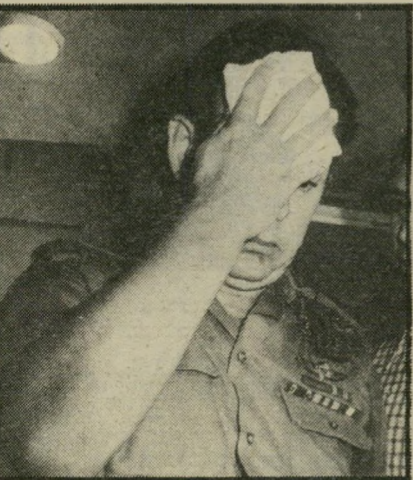
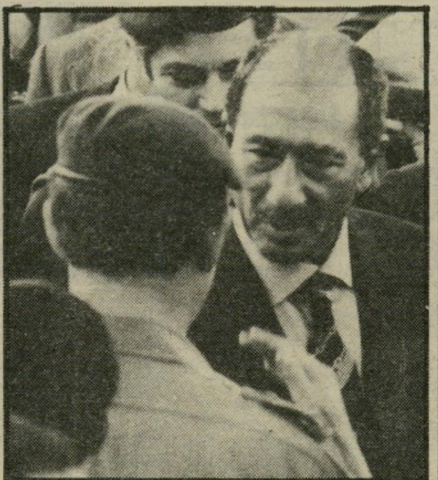
תוצאות הבחירות היכו בגור במלוא העוצמה האפשרית. האבא של עזית" (כפי שכינו אותו בצה"ל, בזכות סידרת הסיפורים הדיימטופשת שלו על "עזית הכלבה הצנחנית") בלט מאוד כראש מטה-הבחירות, והיה מקבל אשראי גדול על הצלחה אפשרית. עתה תבעו ממנו את ליטרת הבשר עבור הכישלון.

דוכריו הוריו של פרס, ובראשם יוסי ביילין ונבוז אפלבוים, הבינו היטב שיו"ר-המפלגה עלול לסבול קשות כשל המפלגה. רבים במפלגה ומחוצה לה הזהירו, שפרס הוא "רעל אלק" טורלי. עתה וכתה האזהרה הוואת לאי-שור ברור מאיך-כמוהו. ירידה בשלושה מנדטים למערך, אחרי בזיונות הליכוד בלבנון ובכלכלה, היתה תבוסה, כמעט כמו ב-1977.

למוטה גור היתה לסחות תכונה רעננה אחת, שחזיקה מאוד את תביעתו לכתר: השאפתנות שלו היתה גלויה, כנה, ונעדר מומנה הגורם המחליא של ההתחננות, קב"ל דין-התנועה, וכל שאר מאפייני הצביעות, שכבר הפ"ו למסורת בתנועת-העבודה,

שני ריהביות מוטת גור (54) סיים, כנראה, את הפרק הלא-נעים של ליקוק-הפצעים אחרי לילי-הברווזים הפרטי שלו, לפני יותר משלושה חודשים. פירסום תוצאות הבחירות לכנסת ה-11 וההלם שיצר ההישג העלוב של המערך שיחררו הרבה אוויר מהבלון הנפוח של גור. רבים ראו בו עד אז מועמר עתידי

גור ברמטב"ל, בפגישה עם סאדאת וכמנהיג העבודה מדוע זקוק שרהביות ליועץ מדיני?

אנשי פרס עשו כמיטב יכולתם ליצור כציבור תחושה, שהאשמה נעוצה במוטה גור. בעיקר, שהאשמה המגמה הוואת בסידרת הכתבות של העיתונאי שלמה נקדימון בידיעות אחרונות. מקורביו של גור דיווחו להעולם הזה, שאנשי-פרס "השתילו" בגוף הכתבה חומר רב, שנועד לפגוע בראשיה-מטה, "כולנו מכירים את התור פעה הוואת", אמר אחד מהם להעולם הזה. פרס תמיד מצליח לטיפול על

כמו חברה-הכנסת רפי ארזי ועוזי ברעם. שני אלה עשו ימים כלילות כדי להקים עבור פרס ממשלת "אחדות לאומית", רק כדי לטעון גם הם מבוגרונותו המסורתית של מנהיגם, עתה, משוהשלמה מלאכת המרכבה, שלח פרס את גור למישר-הרהביות, כדי למנוע ממנו ליצור מוקד אופר-יציוני בתוך המפלגה. (המשך בעמוד 44)

בעיקר מאז ימיה של גולדה מאיר. צבר בדרחובות, מחוספס כמו רוב בני המושבות הוותיקות, לא גרס מעולם שעליו להצטנע כדי להצליח. הוא אמר לכל מי שהיה מוכן לשמוע, שיש ברעתו להיות ראשי-ממשלה בישראל, במקום או במאוחר, ושאיין הוא נופל במאומה משאר המועמדים לבכורה במפלגתו.

לתפקיד ראשי-הממשלה, ולא במקרה. מילגת-העבודה סבלה לפני הבחירות ממשבר-מנהיגות חמור. שני היריבים הניצחיים, שימרון פרס ויצחק רבין, נמאסו על כל העסקנים שלא גמנו עם החוג הקרוב שלהם. הנשיא-לשעבר, יצחק נבון, חשף סוף-סוף את אישיותו האמיתית כאדם פוליטי, ומטבע הדברים שעורר אכזבה רבת. פשוט לא היתה שם אישיות כזאת.